

Φρανκφούρτη, 06.05.2015

**ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ**

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

κατά το άρθρο 173 του Κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου

ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ C-106/15 P

Ταμείο Προνοίας Προσωπικού Τραπεζής Κύπρου,

Νομίμως εκπροσωπούμενων από τους Ευστάθιο Κ. Ευσταθίου, Κωνσταντίνο Ευσταθίου και Κατερίνα Λιασίδου, δικηγόρους (Λευκωσία, Κύπρος)

Αναιρεσιόντες,

Προσφεύγοντες ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

– κατά –

Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας

που εδρεύει στη Φρανκφούρτη Γερμανίας, Sonnemannstrasse 20, 60314, και εκπροσωπείται από τους Petra Senkovic και Παναγιώτη Παπαπασχάλη, προς τους οποίους μπορούν να πραγματοποιούνται επιδόσεις, κατά κύριο λόγο μέσω της εφαρμογής e-Curia, και, σε περίπτωση αδυναμίας, ταχυδρομικώς στην προαναφερθείσα διεύθυνση, με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (LegalAdviceTeam@ecb.europa.eu), τηλέτυπο (0049-69-1344-6886) ή με άλλα τεχνικά μέσα επικοινωνίας,

και Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Αναιρεσιβλήτων,

Καθών ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

Με το παρόν υπόμνημα υποβάλλουμε τις παρατηρήσεις μας εξ ονόματος της πρώτης εκ των Αναιρεσιβλήτων, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (εφεξής: «ΕΚΤ»), στην οποία κοινοποιήθηκε η αίτηση αναιρέσεως στις 6 Μαρτίου 2015.

Η ΕΚΤ θα παραθέσει τους λόγους για τους οποίους η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη και προδήλως αβάσιμη, και κατά συνέπεια απορριπτέα δυνάμει του άρθρου 181 του Κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου:

I. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ – ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΙΣΧΥΡΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΕΚΤ

A *Περιεχόμενο της αιτήσεως αναιρέσεως – η Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη*

- (1) Οι Αναιρεσεύοντες στρέφονται κατά της διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) T-328/13 της 16ης Οκτωβρίου 2014 (εφεξής «Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη»).
- (2) Εκ προοιμίου, η ΕΚΤ επισημαίνει ότι οι Αναιρεσεύοντες, δηλώνοντας ότι ζητούν την αναίρεση της σχετικής διατάξεως σε σχέση με το πρώτο, το τρίτο και το τέταρτο αιτήματά τους (σκέψεις 33 έως 62 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως), **δεν αμφισβητούν τα συμπεράσματα του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά το δεύτερο αίτημα** (σκέψεις 63 έως 66 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως: *με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν είναι αρμόδιο να εκδίδει αναγνωριστικές αποφάσεις όπως αιτήθηκε η Αναιρεσεύουσα, η οποία στον πρώτο βαθμό ζητούσε οι προσβαλλόμενες δηλώσεις της Ευρωομάδας να αποδοθούν στην ΕΚΤ και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή*). Κατά συνέπεια, ως προς το αίτημα αυτό η Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη κατέστη **αμετάκλητη**.
- (3) Οι Αναιρεσεύοντες προβάλλουν τέσσερις λόγους αναιρέσεως. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρερμήνευσε ή /και ερμήνευσε πλημμελώς το ρόλο που διαδραματίζει η ΕΚΤ και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο της Ευρωομάδας (σκέψεις 41 έως 50 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως). Οι Αναιρεσεύοντες υποστηρίζουν ότι η Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη πάσχει ακυρότητας λόγω αντιθέσεώς της προς κανόνες υπέρτερης ισχύος και, εναλλακτικά, λόγω πλημμελούς ερμηνείας και εφαρμογής του νόμου ή και λόγω παραβάσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως την οποία υπέχει το Γενικό Δικαστήριο.
- (4) Ειδικότερα, οι Αναιρεσεύοντες στρέφονται κατά των σκέψεων 18 έως 23 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως, στις οποίες εκτίθενται τα «μέτρα αναδιαρθρώσεως για τις τράπεζες τα οποία λήφθηκαν στην Κύπρο» (παράγραφος 1(α), σ. 3 και παράγραφος 1(α) έως (δ), σ. 5 έως 7 της αιτήσεως αναιρέσεως), σε μια σαφή προσπάθεια να

αμφισβητήσουν τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως όπως αυτά έγιναν δεκτά από το Γενικό Δικαστήριο. Οι Αναιρεσείοντες φαίνεται να αμφισβητούν ορισμένα συμπεράσματα περί των πραγματικών περιστατικών που δέχτηκε το Γενικό Δικαστήριο και υποστηρίζουν ότι η Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη πάσχει λόγω νομικής πλάνης, σε σχέση με την αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως κατά παράβαση του «δικαιώματος σε δίκαιη δίκη και των αρχών της ισότητας και της νομιμότητας».

- (5) Οι Αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το σκεπτικό της Αναιρεσιβαλλόμενης Διατάξεως είναι ανεπαρκές (παράγραφος 1(β), σ. 3 της αιτήσεως αναιρέσεως) και ότι το Γενικό Δικαστήριο «απέτυχε να προσδιορίσει και να αποδώσει τις νομικές συνέπειες του γεγονότος ότι η Κυπριακή Δημοκρατία δεν ενήργησε μόνη της» και ότι η απομείωση καταθέσεων δεν αποτελούσε κυριαρχική επιλογή των οργάνων της Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά ήταν αποτέλεσμα συμφωνίας που επετεύχθη στο εσωτερικό της Ευρωζώνης.
- (6) Οι Αναιρεσείοντες υποστηρίζουν επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ή/και αξιολόγησε εσφαλμένα τα αποδεικτικά μέσα που προσκομίστηκαν ενώπιόν του όσον αφορά τη δομή και τον τρόπο λειτουργίας της Ευρωζώνης. Ειδικότερα, δεν αξιολόγησε σωστά την αποδεικτική αξία των στοιχείων που προσκόμισαν οι Αναιρεσείοντες για την στοιχειοθέτηση των ισχυρισμών τους σχετικά με το ρόλο της ΕΚΤ και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κατά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων στο πλαίσιο της Ευρωζώνης (παράγραφος 1(γ), σ. 4 της αιτήσεως αναιρέσεως).
- (7) Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι Αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε κρίνοντας, με τις σκέψεις 53, 54 και 56 της Αναιρεσιβαλλόμενης Διατάξεως, ότι «οι δηλώσεις της Ευρωζώνης δεν δύνανται να θεωρηθούν πράξεις που προορίζονται να παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων». Οι Αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι, στο βαθμό που το Γενικό Δικαστήριο βάσισε τα συμπεράσματά του στο «γράμμα της προσβαλλόμενης δήλωσης» και στα εσφαλμένα συμπεράσματα που εκτίθενται στις σκέψεις 41 έως 45, 46 έως 50 και 51 έως 53, η Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη πάσχει ακυρότητας (παράγραφος 2, σ. 4 και παράγραφος 2, σ. 7 και 8 της αιτήσεως αναιρέσεως).
- (8) Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, οι Αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εκτιμήσει τον νομικό ή/και πραγματικό δεσμό μεταξύ της Ευρωζώνης και των Αναιρεσιβλήτων, ιδίως δε παρέλειψε να αξιολογήσει την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της απομείωσης των καταθέσεων και των αποφάσεων της Ευρωζώνης (σκέψη 61 της Αναιρεσιβαλλόμενης Διατάξεως). Κατά τους

Αναιρεσεύοντες, το Γενικό Δικαστήριο δεν εφάρμοσε το κριτήριο του «αληθούς υπαιτίου» (*sic*). Για τη στοιχειοθέτηση των επιχειρημάτων τους, οι Αναιρεσεύοντες επικαλούνται μια σειρά περιστάσεων οι οποίες, κατά την άποψή τους, θέτουν τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο υπό άλλη οπτική γωνία και, κατά συνέπεια, οδηγούν σε διαφορετική εκτίμησή τους, η οποία θα έπρεπε να υποκαταστήσει την πρωτόδικη εκτίμηση (παράγραφος 3, σ. 5 και παράγραφος 3, σ. 8 έως 10 της αιτήσεως αναιρέσεως).

- (9) Τέταρτον, οι Αναιρεσεύοντες στρέφονται και κατά του τμήματος της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως που αφορά τον καταλογισμό των δικαστικών εξόδων, στα οποία καταδικάστηκαν από το Γενικό Δικαστήριο (παράγραφος 4, σ. 5 και παράγραφος 4, σ. 10 της αιτήσεως αναιρέσεως).

B Συνοπτική παρουσίαση των νομικών ισχυρισμών της ΕΚΤ

- (10) Η ΕΚΤ φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών¹ η οποία δεν υπόκειται σε έλεγχο από το Δικαστήριο, επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι οι Αναιρεσεύοντες ουσιαστικά βάλλουν κατά των πραγματικών συμπερασμάτων του Γενικού Δικαστηρίου και όχι κατά της νομικής αξιολόγησεως των πραγματικών περιστατικών. Συνεπώς, οι σχετικοί ισχυρισμοί δεν συνιστούν νομικό ζήτημα που υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας και, για τον λόγο αυτόν, είναι προδήλως απαράδεκτοι.
- (11) Επίσης, η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι οι Αναιρεσεύοντες δεν μπορούν παραδεκτώς να επικαλούνται τη φερόμενη ως πλημμελή αξιολόγηση των αποδεικτικών μέσων² από το Γενικό Δικαστήριο που είναι αναγκαία προϋπόθεση για την εξέταση από το τελευταίο του βασίμου της προσφυγής ακυρώσεως, με στόχο να αμφισβητήσουν την κρίση του περί των λόγων προσφυγής που απορρίφθηκαν ως απαράδεκτοι. Στην πραγματικότητα, οι Αναιρεσεύοντες επιδιώκουν την εκ νέου εξέταση των πραγματικών περιστατικών³ από το Δικαστήριο, χωρίς να στοιχειοθετούν σε ποια παράβαση δικαίου υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, πράγμα το οποίο, επίσης, είναι προδήλως απαράδεκτο.

¹ *Mariette Turner κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, C-115/90, ECLI:EU:C:1991:131, σκέψεις 13 και 14.

² *Elfriede Sebastiani κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου*, C-294/91, ECLI:EU:C:1992:363, σκέψεις 13-14.

³ *Telefónica SA και Telefónica de España SAU κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής*, C-295/12, ECLI:EU:C:2014:2062, σκέψη 113.

- (12) Επίσης, η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι οι Αναιρεσείοντες δεν αποδεικνύουν κάποια παράβαση δικαίου⁴ εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως είναι απορριπτέα ως προδήλως αβάσιμη. Από την απλή σύγκριση της Αναιρεσιβαλλόμενης Διατάξεως και του τρόπου με τον οποίο την αντιλαμβάνονται οι Αναιρεσείοντες, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως, οι Αναιρεσείοντες ερμηνεύουν την Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη κατά τρόπο προδήλως επιλεκτικό και εσφαλμένο. Στην προσπάθειά τους να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη πλάνης, οι Αναιρεσείοντες αδυνατούν να αποδείξουν πως η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου πάσχει λόγω νομικής πλάνης. Εξάλλου, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο υποχρεούται να αξιολογεί όλα τα αποδεικτικά μέσα που προσκομίζουν οι διάδικοι στο πλαίσιο της δίκης, η υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει δυνάμει του άρθρου 36 και του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου δεν του επιβάλλει να εκθέτει αιτιολογία ακολουθούσα αναλυτικά έναν προς έναν όλους τους λόγους που προβάλλουν οι διάδικοι⁵. Παρά το ότι οι Αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη θεμελιώνεται σε εσφαλμένη [νομική] αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών, από την ίδια την Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη είναι προφανές ότι το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη όλα τα ουσιώδη αποδεικτικά μέσα που προσκομίστηκαν ενώπιόν του προκειμένου να εκδώσει την απόφασή του. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως είναι απορριπτέα ως προδήλως απαράδεκτη και αβάσιμη.
- (13) Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι νομικοί ισχυρισμοί τους οποίους προβάλλουν οι Αναιρεσείοντες για τη θεμελίωση της αιτήσεως αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτοι ή προδήλως αβάσιμοι και, κατά συνέπεια, απορριπτέοι δυνάμει του άρθρου 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

II. ΝΟΜΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

A *Εισαγωγικές παρατηρήσεις: το δικαίωμα αναιρέσεως αφορά αποκλειστικά νομικά ζητήματα*

- (14) Προτού εξεταστούν οι λόγοι αναιρέσεως τους οποίους προβάλλουν οι Αναιρεσείοντες, θα πρέπει να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 256, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση («ΣΛΕΕ»), οι αποφάσεις που εκδίδει το Γενικό Δικαστήριο υπόκεινται σε αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου, η οποία περιορίζεται σε νομικά

⁴ *Pescados Congelados Jogamar SL κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, C-295/12, ECLI:EU:C:2014;2062, σκέψη 113.

⁵ *Aalborg Portland και κ.λπ. κατά Επιτροπής*, C-204/00, ECLI:EU:C:2004;6, σκέψη 372.

ζητήματα, σύμφωνα με τους όρους και τους περιορισμούς όπως αυτοί προβλέπονται από τον Οργανισμό του Δικαστηρίου. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, δυνάμει του άρθρου 58 του Οργανισμού του, οι αιτήσεις αναιρέσεως περιορίζονται σε λόγους που άπτονται της παραβάσεως κανόνων δικαίου, αποκλεισμένης της αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών τα οποία διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο κατ' απόλυτη διακριτική ευχέρεια⁶.

- (15) Ομοίως, το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως οφείλει να περιέχει τους προβαλλόμενους λόγους και επιχειρήματα που τη στοιχειοθετούν. Όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να μνημονεύει κατά τρόπο σαφή και ορισμένο τους λόγους για τους οποίους ασκείται καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που ειδικώς στηρίζουν την αίτηση αυτή⁷. Επίσης, η παράγραφος 20 των πρακτικών οδηγιών προς τους διαδίκους, σχετικά με τις υποθέσεις που άγονται ενώπιον του Δικαστηρίου⁸ προβλέπει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει «να προσδιορίζ[ει] με ακρίβεια τα σημεία του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ή διατάξεως που αμφισβητούνται και να εκθέτ[ει] επακριβώς τους λόγους για τους οποίους η τελευταία πάσχει λόγω πλάνης περί το δίκαιο».
- (16) Υπ' αυτό το πρίσμα, η ΕΚΤ φρονεί ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις του νόμου για το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως καθώς οι Αναιρεσείοντες, μολονότι βάλλουν κατά του συνόλου της κρίσης ουσίας του Γενικού Δικαστηρίου, περιορίζονται στην επανάληψη ή αναπαραγωγή των επιχειρημάτων που εξέθεσαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που θεμελιώνονται σε πραγματικά περιστατικά τα οποία το Γενικό Δικαστήριο *απέρριψε*, χωρίς να προβάλλουν νομικά επιχειρήματα προς θεμελίωση των λόγων αναιρέσεως⁹. Στην πραγματικότητα, με τους λόγους αναιρέσεως οι Αναιρεσείοντες αποσκοπούν σε επανεξέταση της προσφυγής τους¹⁰, για την οποία αυτό το Δικαστήριο είναι αναρμόδιο.

⁶ *Thomson Sales Europe κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής*, C-498/09 P, ECLI:EU:C:2010:338, σκέψη 81· *V. κατά Κοινοβουλίου*, C-18/91 P, ECLI:EU:C:1992:269, σκέψη 15· *Επιτροπή κατά Brazzelli κ.λπ.*, C-136/92 P, ECLI:EU:C:1994:211 σκέψη 29· *Επιτροπή κατά Département du Loiret και Scott*, C-295/07P, ECLI:EU:C:2008:707, σκέψη 95.

⁷ *N κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, C-252/97, ECLI:EU:C:1998:385, σκέψεις 17 έως 19· *Aloys Schröder, Jan Thamann και Karl-Julius Thamann κατά Επιτροπής*, C-221/97 P, ECLI:EU:C:1998:597, σκέψη 35.

⁸ Κανονισμός διαδικασίας: Πρακτικές οδηγίες προς τους διαδίκους σχετικά με υποθέσεις που άγονται ενώπιον του Δικαστηρίου, EE L 31 της 31.1.2014, σ. 1 έως 13.

⁹ *Windpark Groothusen GmbH & Co. Betriebs KG κατά Επιτροπής*, C-48/96 P, ECLI:EU:C:1998:223, σκέψη 56.

¹⁰ *Thomson Sales Europe κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής*, C-498/09 P, ECLI:EU:C:2010:338, σκέψη 82

B- Πρώτος λόγος αναιρέσεως: Τα νομικά χαρακτηριστικά της Ευρωομάδας και η σχέση μεταξύ της Ευρωομάδας και των Αναιρεσιβλήτων

- (17) Προκειμένου να θεμελιώσουν τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι Αναιρεσειόντες βάλλουν κατά της αξιολογήσεως από το Γενικό Δικαστήριο της νομικής φύσεως της Ευρωομάδας και της σχέσεως μεταξύ αυτής και των Αναιρεσιβλήτων (παράγραφος 1 (α) και (γ), σ. 3 της αιτήσεως αναιρέσεως). Με τον παρόντα λόγο αναιρέσεως οι Αναιρεσειόντες ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη, διότι δεν εφάρμοσε τις οικείες διατάξεις με βάση τις οποίες θα έπρεπε να ακυρώσει την προσβαλλόμενη δήλωση της Ευρωομάδας και ότι, εν πάση περιπτώσει, αιτιολόγησε πλημμελώς την κρίση του αυτή (παράγραφος 1 (β), σ. 3 της αιτήσεως αναιρέσεως). Επικαλούμενοι το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, καθώς και τις αρχές της ισότητας και της νομιμότητας, οι Αναιρεσειόντες φαίνεται να υποστηρίζουν ότι η Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη δεν λαμβάνει υπόψη τις εν λόγω αρχές του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- (18) Όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 39 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως, «[η] Ευρωομάδα αναφέρεται το άρθρο 137 ΣΛΕΕ, το οποίο προβλέπει ότι οι ειδικές ρυθμίσεις για τις συνόδους των υπουργών των κρατών μελών με νόμισμα το ευρώ καθορίζονται στο πρωτόκολλο αριθ. 14 για την Ευρωομάδα». Το Γενικό Δικαστήριο, ερμηνεύοντας το εν λόγω πρωτόκολλο με τη σκέψη 41 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως, έκρινε ορθώς ότι «η Ευρωομάδα είναι φόρουμ συζητήσεων, σε υπουργικό επίπεδο [...] και όχι όργανο που λαμβάνει αποφάσεις. [...] Δεν υπάρχει όμως λόγος να γίνει δεκτό ότι η δομή αυτή εντάσσεται στην οργανωτική δομή της Επιτροπής ή της ΕΚΤ» (η υπογράμμιση από τους συντάκτες του παρόντος).
- (19) Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε πως το γεγονός ότι η ΕΚΤ (και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή) καλούνται και συμμετέχουν στις συνεδριάσεις της Ευρωομάδας (πρβλ. άρθρο 1 του πρωτοκόλλου αριθ. 14 για την Ευρωομάδα) δεν σημαίνει ότι η Ευρωομάδα έχει επιφορτιστεί με κάποιες από τις αρμοδιότητες τις οποίες αποδίδουν οι Συνθήκες στην ΕΚΤ (και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή) ή ότι τα εν λόγω θεσμικά όργανα έχουν την εξουσία να ασκούν έλεγχο ή να απευθύνουν δεσμευτικές συστάσεις στην Ευρωομάδα (βλ. σκέψεις 42 και 43 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως).
- (20) Όσον αφορά τον ρόλο της ΕΚΤ (και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής) στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας («ΕΜΣ») (παράγραφος 1 (β), σ. 6 της αιτήσεως αναιρέσεως), το Γενικό Δικαστήριο επανέλαβε, ακολουθώντας τη νομολογία του Δικαστηρίου¹¹, ότι «από καμία διάταξη της Συνθήκης για τον ΕΜΣ δεν μπορεί να συναχθεί ότι στον ΕΜΣ μεταβιβάστηκαν αρμοδιότητες των θεσμικών αυτών οργάνων,

¹¹ *Thomas Pringle κατά Government of Ireland*, C-370/12, ECLI:EU:C:2012:756.

ούτε ότι αυτά έχουν εξουσία να του ασκούν έλεγχο ή να του απευθύνουν εντολές», ενώ επίσης επιβεβαίωσε ότι οι ενέργειες των εν λόγω δύο οργάνων στο πλαίσιο του ΕΜΣ «δεσμεύουν μόνον τον ΕΜΣ» (η υπογράμμιση από τους συντάκτες του παρόντος – βλ. σκέψεις 47 και 48 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως).

- (21) Συναφώς, η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ούτε οι δηλώσεις της Ευρωμάδας ούτε οποιαδήποτε απόφαση του ΕΜΣ μπορούσαν να προέρχονται από την ΕΚΤ (ή από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή). Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς εφάρμοσε το άρθρο 263 ΣΛΕΕ και ορθώς απέρριψε την προσφυγή των Αναιρεσιδόντων.
- (22) Όσον αφορά το ιστορικό των μέτρων αναδιαρθρώσεως των τραπεζών που λήφθηκαν στην Κύπρο, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε με ακρίβεια, στις σκέψεις 18 έως 23 της Αναιρεσιβαλλόμενης Διατάξεως, την αλληλουχία νομικών πράξεων που οδήγησαν στην απομείωση καταθέσεων στην Κύπρο. Κατά τους Αναιρεσιδόντες, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το δίκαιο της ΕΕ και **έσφαλε παραλείποντας να εξετάσει τους ισχυρισμούς που προέβλαν πρωτοδίκως** (παράγραφος 1 (α), (β) και (δ), σ. 6 της αιτήσεως αναιρέσεως). Συναφώς, η ΕΚΤ επισημαίνει ότι οι Αναιρεσιδόντες **αλυσitelώς αμφισβητούν τα συμπεράσματα τα οποία άντλησε το Γενικό Δικαστήριο από τα πραγματικά περιστατικά** (με την παράγραφο 1 (β) και (δ), σ. 6 της αιτήσεως αναιρέσεως).
- (23) Το επίδικο ζήτημα αφορά κατά κύριο λόγο την αξιολόγηση των αποδεικτικών μέσων¹², είναι δηλαδή ζήτημα που δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως. Όπως προαναφέρθηκε, το Γενικό Δικαστήριο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να κρίνει τα πραγματικά περιστατικά και είναι το μόνο υπεύθυνο όσον αφορά την πραγματική αξιολόγηση όλων των αποδεικτικών μέσων. Το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να διαπιστώνει τα πραγματικά περιστατικά¹³ ή, κατ' αρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά μέσα τα οποία το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτά προς στήριξη των περιστατικών αυτών¹⁴. Αφής στιγμής τα αποδεικτικά μέσα αποκτήθηκαν νομοτύπως και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι εφαρμοστέοι δικονομικοί κανόνες περί του βάρους αποδείξεως και της διεξαγωγής των αποδείξεων, το Γενικό Δικαστήριο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του προσκομίσθηκαν¹⁵.

¹² Επιτροπή κατά Socurte, C-143/95, ECLI:EU:C:1997:3, σκέψη 36.

¹³ Pitrone κατά Επιτροπής, C-378/90P, ECLI:EU:C:1992:159, σκέψεις 12 και 13.

¹⁴ Jaroslaw Majczak κατά Feng Shen Technology Co. Ltd και Γραφείο Εναρμονίσεως στην Εσωτερική Αγορά, C-266/12, ECLI:EU:C:2013:73, σκέψη 32.

¹⁵ Carmine Salvatore Tralli κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, C-301/02P, ECLI:EU:C:2005:306, σκέψη 78.

- (24) Ειδικότερα, από τα στοιχεία που προσκομίστηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αναφορικά με τις περιστάσεις υπό τις οποίες επιτεύχθηκε πολιτική συμφωνία στο πλαίσιο της Ευρωομάδας (σκέψη 11 της Ανααιρεσιβαλλομένης Διατάξεως) καθώς και τη μεταγενέστερη λήψη των μέτρων εξυγίανσης από την Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου (σκέψεις 18 έως 23 της Ανααιρεσιβαλλομένης Διατάξεως), καθίσταται αναμφισβήτητο ότι η αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών δεν πάσχει από οποιοδήποτε νομική πλάνη.
- (25) Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμά την αξία των αποδεικτικών μέσων που του προσκομίζονται¹⁶. Ο ανααιρεσιών δεν μπορεί βασίμως να επικαλείται φερόμενη πλημμελή αξιολόγηση από το Γενικό Δικαστήριο των αποδεικτικών μέσων¹⁷ που είναι αναγκαία για την εξέταση του βασίμου της προσφυγής, προκειμένου να αμφισβητήσει την κρίση περί του παραδεκτού των αιτημάτων της προσφυγής.
- (26) Εν προκειμένω, οι Ανααιρεσιόντες, χωρίς να αποδεικνύουν παράβαση κανόνα δικαίου, απλώς αμφισβητούν την αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου. Οι συναφείς ισχυρισμοί τους περιορίζονται ουσιαστικά στην απλή δήλωση ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών, **χωρίς να εκθέτουν σχετικά κάποια συγκεκριμένη συλλογιστική ή να παραπέμπουν σε νομολογία. Αυτό δεν αρκεί.** Κατά συνέπεια, ο παρών λόγος αναίρεσεως πρέπει να απορριφθεί, διότι οι Ανααιρεσιόντες δεν παρέχουν καμία εξήγηση σχετικά με τον λόγο για τον οποίον η φερόμενη **παράλειψη αξιολογήσεως αποδεικτικών μέσων** θα έπρεπε να οδηγήσει σε διαφορετικό αποτέλεσμα.
- (27) Επίσης, η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι αποκλειστικά αρμόδιο για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ουσιαστική ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, καθώς και για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών¹⁸. Κατά συνέπεια, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο

¹⁶ Βλ. συναφώς, *Deutsche Bahn AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, C-436/97, ECLI:EU:C:1999:205, σκέψη 19· *Hilti κατά Επιτροπής*, C-53/92 P, ECLI:EU:C:1994:77, σκέψη 42· *Η κατά Επιτροπής*, C-291/97 P, ECLI:EU:C:1998:287, σκέψη 19· *Deere κατά Επιτροπής*, C-7/95 P, ECLI:EU:C:1998:256, σκέψη 21· *Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής*, C-390/95 P, ECLI:EU:C:1999:66, σκέψη 29· και *P-R Front national και Martinez κατά Κοινοβουλίου*, C-486/01 P-R και C-488/01, ECLI:EU:C:2002:116, σκέψεις 83 έως 85.

¹⁷ *Elfriede Sebastiani κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου*, C-294/91, ECLI:EU:C:1992:363, σκέψεις 13 και 14.

¹⁸ *P-R Front national και Martinez κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου*, C-486/01 P-R και C-488/01, ECLI:EU:C:2002:116, σκέψη 84.

δεν αποτελεί, πλην της περιπτώσεως της παραμορφώσεως αποδεικτικού μέσου¹⁹, νομικό ζήτημα²⁰.

- (28) Η απλή επίκληση πλημμέλειας δεν αρκεί προκειμένου να στοιχειοθετηθεί παραμόρφωση των αποδεικτικών μέσων²¹. Εν πάση περιπτώσει, όταν ο αναιρεσειών προβάλλει παραμόρφωση των αποδεικτικών μέσων πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα μέσα τα οποία παραμορφώθηκαν, χωρίς να απαιτείται προσφυγή σε νέα αποδεικτικά μέσα²². Η παραμόρφωση αυτή πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία που έχουν προσκομισθεί ήδη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και να μην χρειάζεται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων²³, πρέπει δε να έχει επίπτωση στο διατακτικό της αποφάσεως: **ο απαιτούμενος βαθμός αποδείξεως είναι υψηλός.**
- (29) Με γνώμονα αυτό το κριτήριο, η ΕΚΤ επισημαίνει ότι τα αποδεικτικά μέσα που προσκομίστηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και βάσει των οποίων το Γενικό Δικαστήριο έκρινε την υπόθεση, δεν παραμορφώθηκαν. Οι Αναιρεσειόντες δεν επικαλούνται ρητώς παραμόρφωση των αποδεικτικών μέσων και, εν πάση περιπτώσει, ουδόλως αποδεικνύουν κάτι τέτοιο.
- (30) Επιπλέον των προεκτεθέντων, η ΕΚΤ επισημαίνει ότι – κατά γενικό κανόνα – ο αναιρεσειών δεν πρέπει απλώς να επισημαίνει τις πτυχές της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως κατά των οποίων βάλλει, αλλά και τα νομικά επιχειρήματα στα οποία θεμελιώνονται οι λόγοι αναιρέσεως. Κατά πάγια νομολογία, λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος αν εκτίθεται υπερβολικά αφηρημένα²⁴. Η απλή αφηρημένη παράθεση ισχυρισμού που δεν θεμελιώνεται σε πιο συγκεκριμένες πληροφορίες δεν πληροί την απαίτηση να εκτίθενται οι λόγοι αναιρέσεως²⁵. Καθόσον με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη και παραβίασε τις αρχές της ισότητας και της νομιμότητας, η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι ο λόγος αυτός πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος,

¹⁹ *Odette Simon κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, C-274/00, ECLI:EU:C:2002:401, σκέψη 46· *Hilti AG κατά Επιτροπής*, C-53/92 P, ECLI:EU:C:1994:77, σκέψη 42· *John Deere Ltd κατά Επιτροπής*, C-7/95P, ECLI:EU:C:1998:256, σκέψεις 21 και 22· *Ferriera Acciaieria Casilina κατά Επιτροπής*, C-282/99 P; EU:C:2001:348, σκέψη 94.

²⁰ *Δανία κατά Επιτροπής*, C 417/12 P, ECLI:EU:C:2014:2288, σκέψεις 48 έως 50.

²¹ *Asos κατά ΓΕΕΑ*, C 320/14 P, ECLI:EU:C:2015:6, σκέψεις 32, 37 και 38.

²² *Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής*, C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, ECLI:EU:C:2011:368, σκέψη 152-153.

²³ *Cartoon Network κατά ΓΕΕΑ*, C-670/13 P, ECLI:EU:C:2014:2024, σκέψη 36· *ΡΚΚ και ΚΝΚ κατά Συμβουλίου*, C-229/05 P, ECLI:EU:C:2007:32, σκέψη 37· *General Motors κατά Επιτροπής*, C-551/03, P ECLI:EU:C:2006:229, σκέψη 54.

²⁴ *Arnaldo Lucaccioni κατά Επιτροπής*, C-257/98 P, ECLI:EU:C:1999:402, σκέψεις 61-61???????

²⁵ *Weber κατά Επιτροπής*, C-107/07 P, ECLI:EU:C:2007:741, σκέψεις 24 και 25, *P Correia de Matos κατά Επιτροπής*, C-290/08, ECLI:EU:C:2009:73, σκέψεις 18 και 19.

διότι οι Αναιρεσεύοντες δεν εξέθεσαν με ποιο τρόπο η Αναιρεσιβαλλόμενη Διάταξη παραβιάζει τις προαναφερθείσες αρχές.

- (31) Επίσης, η υποχρέωση αιτιολογήσεως²⁶ δεν επιβάλλει στο Γενικό Δικαστήριο να εκθέτει αιτιολογία ακολουθούσα αναλυτικά έναν προς έναν όλους τους λόγους που προβάλλουν οι διάδικοι. Συνεπώς, η αιτιολογία μπορεί να συνάγεται εμμέσως, υπό την προϋπόθεση ότι επιτρέπει στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη των επιμάχων μέτρων, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να διαθέτει επαρκή στοιχεία ώστε να ασκήσει τον έλεγχο του²⁷. Με την κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως, οι Αναιρεσεύοντες στην πραγματικότητα δεν ισχυρίζονται ότι η αιτιολογία είναι πλημμελής, αλλά αντίθετα ότι το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα, αν είχε δεχθεί στην επιχειρηματολογία τους. Καθόσον οι Αναιρεσεύοντες ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, η ΕΚΤ είναι της γνώμης ότι το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο.

Γ Δεύτερος λόγος αναιρέσεως: Η νομική φύση των δηλώσεων της Ευρωομάδας

- (32) Κατά τους Αναιρεσεύοντες, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το δικαίωμα της ΕΕ ερμηνεύοντας εσφαλμένα τη νομική φύση των δηλώσεων της Ευρωομάδας (σκέψεις 53, 54 και 56 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως). Οι Αναιρεσεύοντες εκθέτουν τα, εσφαλμένα κατ' αυτούς, συμπεράσματα που περιέχονται στις σκέψεις 41 έως 45, 46 έως 50 και 51 έως 53 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως, στα οποία θεμελίωσε την κρίση του το Γενικό Δικαστήριο.
- (33) Αρκεί να επισημανθεί συναφώς ότι οι Αναιρεσεύοντες *δεν προβάλλουν κάποιο συγκεκριμένο επιχείρημα* προκειμένου να θεμελιώσουν τον ισχυρισμό τους ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι η Ευρωομάδα δεν έχει εξουσία εκδόσεως νομικά δεσμευτικών πράξεων και, κατά συνέπεια, οι δηλώσεις της εξ ορισμού δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ (πρβλ. σκέψεις 53 και 54 της Αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως). Αξίζει να επισημανθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν ακολούθησε «*αυθαίρετη θέση*», αλλά θεμελίωσε τη συλλογιστική του σε πάγια νομολογία²⁸.

²⁶ *Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής*, C-204/00, ECLI:EU:C:2004:6, σκέψη 372.

²⁷ *Ιταλία κατά Συμβουλίου*, C-120/99, ECLI:EU:C:2001:567, σκέψη 28.

²⁸ *Ιταλία κατά Επιτροπής*, C-301/03, ECLI:EU:C:2005:727, σκέψη 28· *Srinivasan κατά Διαμεσολαβητή*, T-196/08, ECLI:EU:T:2008:470, σκέψεις 11 και 12· *RSA Security Ireland κατά Επιτροπής*, T-210/07, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 53 έως 55.

- (34) Επισημαίνεται ότι, όπως προαναφέρθηκε στην παράγραφο 15 ανωτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να μνημονεύει επακριβώς τους προβαλλόμενους λόγους και τα νομικά επιχειρήματα που τους στηρίζουν. Με την κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως, οι Αναιρεσείοντες περιορίζονται στη δήλωση ότι το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να είχε ερμηνεύσει τα προαναφερθέντα αποσπάσματα της προσβαλλόμενης δηλώσεως της Ευρωομάδας διαφορετικά, χωρίς να προβάλλουν σχετικά νομικά επιχειρήματα. Κατά συνέπεια, και αυτός ο λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως προδήλως απαράδεκτος.

Δ Τρίτος λόγος αναιρέσεως: Η νομική ή/και πραγματική σχέση μεταξύ της Ευρωομάδας και των αναιρεσιβλήτων

- (35) Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, οι Αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ανεπαρκή αιτιολογία, καθόσον δεν εξέτασε τον νομικό ή/και πραγματικό δεσμό μεταξύ της Ευρωομάδας και των Αναιρεσιβλήτων, και ιδίως την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της απομείωσης των καταθέσεων και των αποφάσεων της Ευρωομάδας. Κατά τους Αναιρεσείοντες, το Γενικό Δικαστήριο δεν εφάρμοσε το κριτήριο του «αληθούς υπαιτίου» (παράγραφος 3, σ. 5 και παράγραφος 3, σ. 8 έως 10 της αιτήσεως αναιρέσεως).
- (36) Η ΕΚΤ φρονεί ότι η συλλογιστική βάσει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι δηλώσεις της Ευρωομάδας δεν είναι δυνατόν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, διότι δεν δύνανται να θεωρηθούν ως πράξεις που προορίζονται να παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων δεν επιδέχεται οποιαδήποτε κριτική. Μολονότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι το παράρτημα της δηλώσεως της Ευρωομάδας περιέχει ορισμένες κατηγορηματικές διατυπώσεις, διευκρίνισε ότι **«οι διατυπώσεις αυτές δεν δύνανται να ερμηνευθούν μεμονωμένα, αλλά πρέπει, αντιθέτως, να ενταχθούν στο πλαίσιο τους, από το οποίο σαφώς προκύπτει ο αμιγώς πληροφοριακός χαρακτήρας της προσβαλλομένης δηλώσεως»** (η έμφαση από τους συντάκτες του παρόντος – βλ. σκέψη 61 της Αναιρεσιβαλλόμενης Διατάξεως). Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη εξάγοντας το συμπέρασμα πως, από την προσβαλλόμενη δήλωση προκύπτει εμμέσως πλην σαφώς, ότι η Ευρωομάδα αναγνωρίζει πως το συμβούλιο διοικητών του ΕΜΣ είναι το μόνο αρμόδιο να εγκρίνει επισήμως την πρόταση συμφωνίας για τη Διευκόλυνση Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (σκέψη 59 της Αναιρεσιβαλλόμενης Διατάξεως).

- (37) Όσον αφορά το κριτήριο του «αληθούς υπαιτίου», οι Ανααιρεσείοντες δεν προσκομίζουν κανένα επιχείρημα σχετικά με το γιατί η Ανααιρεσιβαλλόμενη Διάταξη εμπεριέχει παραβίαση οποιασδήποτε αρχής του δικαίου και, κατά συνέπεια, δεν πληροί τη δικονομική απαίτηση να εκτίθενται οι λόγοι αναιρέσεως²⁹.
- (38) Συναφώς επισημαίνεται ότι η απλή αναπαραγωγή, με το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως, του περιεχομένου της πρωτόδικης προσφυγής δεν θεραπεύει την παράλειψη εκθέσεως των λόγων στους οποίους θεμελιώνεται η αναίρεση. Η ΕΚΤ αναγνωρίζει ότι, εφόσον η παράβαση κανόνων δικαίου από το Γενικό Δικαστήριο είναι γενικά αναπόσπαστη από τους λόγους της πρωτόδικης προσφυγής και από τις νομοθετικές διατάξεις που μνημονεύονται σε αυτή, η εκ νέου παρουσίαση των λόγων προσφυγής με την αίτηση αναιρέσεως είναι συχνά αναπόφευκτη. Από την άλλη πλευρά, αίτηση αναιρέσεως με την οποία απλώς επαναλαμβάνονται ή αναπαράγονται αυτολεξεί λόγοι και επιχειρήματα που είχαν προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που στοιχειοθετούν πραγματικά περιστατικά τα οποία ρητώς απέρριψε το Γενικό Δικαστήριο, δεν πληροί την απαίτηση να εκτίθενται οι λόγοι αναιρέσεως. Αρκεί να επισημανθεί συναφώς ότι οι Ανααιρεσείοντες απλώς επαναλαμβάνουν επιχειρήματα που είχαν προβάλει πρωτοδικώς (παράγραφος 3, σ. 8 έως 10 της αιτήσεως αναιρέσεως) και στα οποία απάντησε το Γενικό Δικαστήριο³⁰.
- (39) Επίσης, στο βαθμό που οι Ανααιρεσείοντες βάλλουν κατά της εκτιμήσεως των αποδεικτικών μέσων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, ο λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος για τους ίδιους λόγους που εκτέθηκαν στην παράγραφο 23 ανωτέρω.

***E* Τέταρτος λόγος αναιρέσεως: επιδίκαση των δικαστικών εξόδων**

- (40) Κατά το άρθρο 278 ΣΛΕΕ και το άρθρο 60, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η άσκηση αναιρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Κατά συνέπεια, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- (41) Οι ανααιρεσείοντες ισχυρίζονται λανθασμένα ότι, αφής στιγμής γίνει δεκτή η αίτηση αναιρέσεως, σύμφωνα με το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού διαδικασίας (το οποίο εσφαλμένως παραθέτουν ως άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού διαδικασίας), οι Ανααιρεσείοντες δεν θα έχουν ηττηθεί πρωτοδικώς (παράγραφος 4, σ. 10 της αιτήσεως αναιρέσεως). Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι οι Ανααιρεσείοντες ουσιαστικά

²⁹ Όπ. π., υποσημείωση 24.

³⁰ *Thomson Sales Europe κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής*, C-498/09 P, ECLI:EU:C:2010:338, σκέψη 82.

ζητούν αναστολή της Ανααιρεσιβαλλομένης Διατάξεως και εκτιμά ότι το αίτημα αυτό υποβάλλεται με μόνο σκοπό την καθυστέρηση εκτελέσεως της Ανααιρεσιβαλλομένης Διατάξεως για όσο χρόνο εκκρεμεί η αίτηση αναιρέσεως. Υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με άρθρο 58, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου «[α]ναίρεση δεν χωρεί αποκλειστικά για τον καταλογισμό και το ύψος της δικαστικής δαπάνης», διότι ο καταλογισμός της δικαστικής δαπάνης συνδέεται άρρηκτα με την απόφαση επί της ουσίας και δεν μπορεί να προσβληθεί με αυτοτελή αίτηση αναιρέσεως³¹. Επίσης, λόγω του μη αυτόματου ανασταλτικού αποτελέσματος της αιτήσεως αναιρέσεως, οι Ανααιρεσείοντες θα έπρεπε να είχαν υποβάλει αίτηση προσωρινών μέτρων κατά την έννοια του άρθρου 278 ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, οι Ανααιρεσείοντες θα έπρεπε να είχαν ζητήσει από το Δικαστήριο την έκδοση διατάξεως περί αναστολής των αποτελεσμάτων της Ανααιρεσιβαλλομένης Διατάξεως. Ανάλογο αίτημα, το οποίο θα έπρεπε να υποβληθεί με χωριστό δικόγραφο (άρθρα 190, παράγραφος 1, και 160, παράγραφος 4, του Κανονισμού διαδικασίας) ουδέποτε υποβλήθηκε στον Πρόεδρο του Δικαστηρίου³².

- (42) Τέλος, αρκεί να επισημανθεί ότι, σε περίπτωση απορρίψεως όλων των λοιπών λόγων αναιρέσεως κατά αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, ο αφορών τα δικαστικά έξοδα λόγος πρέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, να απορριφθεί ως απαράδεκτος³³. Η ΕΚΤ απέδειξε ότι όλοι οι λοιποί λόγοι αναιρέσεως που προβάλλουν οι Ανααιρεσείοντες είναι απορριπτέοι ως προδήλως απαράδεκτοι ή αβάσιμοι. Κατά συνέπεια, και ο τέταρτος λόγος που αφορά τα δικαστικά έξοδα πρέπει, κατ' εφαρμογή της ανωτέρω διατάξεως, να απορριφθεί ως απαράδεκτος.
- (43) Δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι είτε προδήλως απαράδεκτη είτε/και αβάσιμη, οι Ανααιρεσείοντες πρέπει να καταδικαστούν να φέρουν τα δικαστικά έξοδα της ΕΚΤ και για την αναιρετική δίκη, δυνάμει των άρθρων 184, παράγραφος 1, και 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου.

³¹ *Carmine Salvatore Tralli κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας*, C-301/02, ECLI:EU:C:2005:306, σκέψεις 88 επ.

³² *Hochbaum κατά Επιτροπής*, T-77/91, ECLI:EU:T:1991:60, σκέψη 21.

³³ *P. Roujansky κατά Συμβουλίου*, C-253/94, ECLI:EU:C:1995:4, σκέψεις 13 και 14, *Bonnamy κατά Συμβουλίου*, C-264/94 P, ECLI:EU:C:1995:5, σκέψεις 13 και 14

III. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

- (44) Η ΕΚΤ φρονεί ότι, εφόσον όλοι οι ισχυρισμοί των Ανααιρεσιόντων είναι προδήλως απαράδεκτοι ή προδήλως αβάσιμοι, οι αιτιάσεις των Ανααιρεσιόντων είναι αλυσιτελείς.
- (45) Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι λόγοι αναίρεσεως που προέβαλαν οι Ανααιρεσιόντες είναι προδήλως απαράδεκτοι και, εν πάση περιπτώσει προδήλως αβάσιμοι. Κατά συνέπεια, η κρινόμενη αίτηση αναίρεσεως είναι απορριπτέα δυνάμει του άρθρου 181 του Κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου.

IV. ΑΙΤΗΜΑ

Ενόψει των προεκτεθέντων, η ΕΚΤ ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να απορρίψει την αίτηση αναίρεσεως και
2. να καταδικάσει τους Ανααιρεσιόντες στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της δίκης.

Petra Senkovic

 Παναγιώτης Παπαπασχάλης

Εκπρόσωποι της ΕΚΤ